

Arrest

**nr. 75 351 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VANDENBROUCKE en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. J. K., die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen op 9 januari 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 januari 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 juni 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 november 2011.

1.3. Op 23 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Kalantari (district Qalat, provincie Zabul). U bent een Tadzjiek van etnische origine. U liep zeven jaar school in het lyceum te Qalat, de hoofdstad van de provincie Zabul. Voor uw vertrek uit Afghanistan werkte u als mecanicien. In de eerste maand van 1389 is uw vader, die als taxichauffeur werkte, verdwenen. U heeft geen idee wat er met uw vader is gebeurd. Drie of vier maanden later kreeg uzelf problemen met de Taliban, die bijzonder actief zijn in uw regio. Zij kwamen twee keer naar uw huis maar u was toen telkens op het werk. Toen zij een derde keer op bezoek kwamen, was u wel aanwezig. Zij namen u mee naar een trainingskamp. U kreeg er schietoefeningen en men probeerde u te overtuigen van de heilige strijd die ze willen voeren. Na vijftien dagen vluchtte u echter uit het kamp. U ging terug naar huis. U dook een week onder in het huis van uw oom aan moederszijde. Deze regelde u uw vertrek uit Afghanistan. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk reisde u naar België. U was ongeveer vier maanden onderweg. Op 10/01/2011 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen vreest met de Taliban. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) voor. Het origineel bevindt zich bij de Federale Politie.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Qalat gewoond heeft en u uit deze regio afkomstig bent. Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal is gebleken dat uw kennis van de regio en van Afghanistan in het algemeen op tal van punten bijzonder gebrekkig is gebleken, waardoor ernstige twijfels rijzen omtrent uw afkomst uit Zabul.

Zo kunnen uw verklaringen over het districtscentrum Qalat niet overtuigen. U verklaart dat uw dorp Kalantari "een dorp in het centrum" is en dat er geen andere dorpen tussen Kalantari en het districtscentrum Qalat gelegen zijn (CGVS, p.3). U zou in het districtscentrum school hebben gelopen. Dit alles doet veronderstellen dat u een goede kennis van de situatie in het districtscentrum moet hebben. Echter, hoewel u zelf naar school zou zijn gegaan in Qalat stad leeft u ten onrechte in de veronderstelling dat meisjes in Qalat geen onderwijs mogen volgen. U zegt dat dit het geval is zolang u zich kunt herinneren (CGVS, p.3,4). Verschillende bronnen (waarvan de meest recente van 2005 dateert) die op het Commissariaat-generaal aanwezig zijn en die aan het administratief dossier werden toegevoegd, maken melding van een lyceum voor meisjes in Qalat en spreken u dus tegen. U ontkent het bestaan van dergelijk lyceum (CGVS, p.3). Uit de informatie blijkt verder dat er in oktober 2009 een nieuwe school geopend werd in het districtscentrum. Deze school biedt plaats aan maar liefst 1500 vrouwelijke studentes en werd feestelijk geopend. Een inwoner van de gemeente Qalat, die ongeveer 20.000 inwoners heeft (60% van de populatie van de ongeveer 32.000 mensen die het volledige district telt), zal van dergelijk project op de hoogte zijn, alsook van de onderwijskansen die aan de meisjes van Qalat geboden worden. Verder beweert u dat u zeven jaar les volgde in het Shekh Mati lyceum maar toen de Dienst Vreemdelingenzaken u vroeg wie de directeur van deze school was, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag DVZ). Nu beweert u dat u nerveus was tijdens dat gehoor (CGVS, p.4), wat niet overtuigt als verklaring. U stelt immers dat de man belangrijk was en het lyceum al drie of vier jaar leidde (CGVS, p.4).

Voorts weet u niet dat er een landingsbaan is nabij Qalat stad. Nochtans werd deze al in 2006 door 112 Afghaanse arbeiders aangelegd en wordt deze zowel door de vliegtuigen van het Provincial Reconstruction Team (PRT) als voor commerciële luchtvaart gebruikt. De info stelt dat deze landingsbaan van het grootste belang is voor de verdere ontwikkeling van de provincie Zabul is. Dat u nooit een vliegtuig gezien heeft in Qalat, is opnieuw een merkwaardige vaststelling. Een foto die aan het dossier werd toegevoegd, toont bijvoorbeeld de landing van een Amerikaanse C-130 op deze landingsbaan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u nauwelijks op de hoogte bent van andere aspecten met betrekking tot de algemene situatie in uw regio van herkomst. U stelt dat het erg gesteld is met de veiligheid in uw regio, wat door de informatie wordt bevestigd. Echter, hoewel er bijzonder veel incidenten gebeuren in Qalat, kan u slechts één concreet voorbeeld geven (CGVS, p.11). U argumenteert dat u enkel van dit feit ooggetuige was en dat u bijgevolg niets weet over andere incidenten, wat niet kan overtuigen. Verder bent u niet op de hoogte van protesten en demonstraties in Qalat. U zegt zelfs dat die er nooit geweest zijn (CGVS, p.11). De informatie spreekt

uw versie van de feiten tegen: in 2006 demonstreerden honderden mensen tegen de publicatie van de Mohammad-cartoons. Vier demonstranten werden doodgeschoten door de politie. Van protesten tegen de Amerikaanse aanwezigheid heeft u ook geen weet. Nochtans heeft de informatie het over een bijeenkomst van 800 personen in de moskee van Qalat: in februari 2009 protesteerden zij tegen de manier van werken van de Amerikaanse soldaten in Qalat. De bronnen geven aan dat de sfeer bijzonder gespannen was. Dat u zich deze protestacties niet herinnert, is eveneens opmerkelijk. Verder bent u nauwelijks op de hoogte van projecten die de wederopbouw van Qalat of Zabul beogen: u herinnert zich slechts de bouw van een brug. Voor de rest kan u zich geen belangrijke, concrete projecten herinneren (CGVS, p.10). De info geeft aan dat het PRT bijvoorbeeld zorgde voor de aanleg van wegen, voor een nieuw elektriciteitsnetwerk in Qalat dat 24.000 inwoners ten goede kwam en voor de bouw van scholen in Qalat, waaronder de meisjesschool waarvan hierboven sprake. Het is overigens bevreemdend dat u geen idee heeft waar een PRT zich mee bezig houdt. Hoewel u stelt dat u mensen kende die als bewaker voor de PRT werkten, geeft u anderzijds ook toe dat u niet weet waarvoor de afkorting PRT staat (hoewel u het Engels deels machtig blijkt, p.2) maar dat u vooral niet weet dat deze eenheden worden ingezet bij infrastructuurwerken (CGVS, p.9,10). Verder weet u niet dat er behalve het Amerikaanse legioen ook een Roemeense troepenmacht in Qalat is gestationeerd (CGVS, p.10). Uit de info blijkt dat tot op heden minstens zeven van hen om het leven kwamen in Qalat en in de rest van Zabul.

U beweert verder dat u een radio had. U stelt evenwel dat er maar twee radiostations bestaan, terwijl de info aangeeft dat de inwoners van Zabul minstens zeven zenders kunnen ontvangen. Van het enige station waarvan u zeker bent dat u het kon beluisteren, kent u de frequentie niet (CGVS, p.12). Het is niet geloofwaardig dat iemand die in Qalat zou hebben gewoond, niet uitvoeriger en juist zou kunnen berichten over de situatie in zijn regio.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat u niet vertrouwd bent met enkele namen van personen die de situatie in uw beweerde land van herkomst mee hebben gemaakt tot wat ze nu is. U kan bijvoorbeeld niet verduidelijken wie Rabbani, de onlangs vermoorde ex-president van Afghanistan, is: u denkt dat hij misschien tot de Taliban behoort (CGVS, p.5). Gevraagd naar de leider van de Taliban, meent u ten onrechte dat dit Osama Bin Laden was (CGVS, p.6). Nog tijdens het gehoor blijkt dat u geen van de nochtans zeer talrijke politieke partijen die Afghanistan rijk is bij naam kent (CGVS, p.5). Als het Commissariaat-generaal u confronteert met de in uw regio bekende partij Hezb-i Islami, meent u dat Ahmad Shah Massoud de leider ervan is. Een Tadzjiek zou moeten weten dat Hezb-i Islami een Pashtoenenpartij is die door de Tadzjiekse nationale held Massoud bekampt werd. Verder stelt u nog dat u geen idee heeft wanneer de Russen het land verlieten. Dit is nochtans een belangrijke gebeurtenis in de geschiedenis van Afghanistan. Dergelijke onwetendheid over de geschiedenis van uw land en over figuren die de geschiedenis van Afghanistan hebben bepaald, is opmerkelijk, zeker gezien uw verklaring als zou u zeven jaar school hebben gelopen in Afghanistan. U stelde overigens dat geschiedenis over uw land uw favoriete vak op school was (CGVS, p.5).

Ook uw kennis over invloedrijke personages uit uw regio is nagenoeg onbestaande. Als het Commissariaat-generaal u vraagt of u zich personen, commandanten of politici herinnert die gekend zijn in uw district of regio, kan u slechts één naam noemen (CGVS, p.11,12). U meent dat Mullah Rocketi een Talib is, al weet u niet waar de man mee bezig is (CGVS, p.11). Uit de informatie blijkt dat Rocketi, afkomstig van Qalat, de Taliban vaarwel zei en in 2005 verkozen geraakte in het Afgaanse parlement. In 2009 stelde hij zich zelfs kandidaat voor de presidentsverkiezingen en eindigde hij zevende. Het is opmerkelijk dat u over de enige persoon uit uw regio die u zegt te kennen, niet weet wie hij is of wat hij doet. Voorts blijkt nog dat u ook provinciegouverneur Naseri kent. Op de vraag of er voor Naseri een andere gouverneur was, antwoordt u dat u die niet kent en dat Naseri al zeer lang de gouverneur van Zabul is (CGVS, p.13). Dit klopt niet: Naseri werd pas in maart 2009 aangesteld. Uw jonge leeftijd biedt geen afdoende verklaring voor dergelijk gebrek aan kennis van de algemene en politieke situatie in uw regio van herkomst.

Ook andere verklaringen wijzen er op dat u niet in Zabul heeft gewoond. Zo is uw geografische kennis van de provincie Zabul onvoldoende. Gevraagd naar districten die grenzen aan het district Qalat, noemt u slechts Day Chopan (dat niet grenst) en Shahr-e Safa, dat geen district maar een dorp is in het aangrenzende district Tarnak va Jaldak (CGVS, p.5). Districten die een grens hebben met Qalat maar die u niet noemt zijn Shinkay, Mizan, Arghandab en Shah Joy. Voorts stelt u dat u in een trainingskamp van de Taliban in het district Sori zat. U kan evenwel niet verduidelijken of dit in de richting van Pakistan, Helmand of Ghazni is (CGVS, p.8). Voorts kan u geen enkele schatting maken van het bevolkingsaantal in Qalat (CGVS, p.3) en weet u ook niet dat de rivier Tarnak door Qalat stroomt. U argumenteert dat iedereen "rod" (Dari-woord voor rivier) zegt (CGVS, p.10). Dat u de naam Tarnak nog nooit gehoord heeft, is echter zeer opmerkelijk. Uw gebrekkige geografische kennis bevestigt nogmaals dat u niet in Qalat heeft gewoond.

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe dat er geloof wordt gehecht aan uw beweerde herkomst uit de provincie Zabul. Gezien het bedrieglijke karakter van uw afkomst uit Zabul kan ook aan uw beweerde problemen, die zich in die regio zouden hebben afgespeeld, geen geloof worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Om dezelfde redenen kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend. De vaststelling dat u niet uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afgaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uw taskara kan bovenstaande argumentatie niet weerleggen. De op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie toont aan dat frauduleuze identiteitsdocumenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afgaanse steden of in Peshawar (informatie in het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.2. In de mate verzoeker thans zijn asielaanvraag wijzigt, met name dat hij niet werd meegenomen naar een trainingskamp en hij bij benadering tussen zijn 12 en 16 jaar bij een werkgever als automechanicien in Kaboel diende te werken op verplaatsing in de provincies Parwan, Kunduz en Baghlan en derhalve de gestelde vragen over Zabul, in het bijzonder over Qalat, niet kon beantwoorden, en onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad stelt dat deze omstandigheid de asielinstanties er niet van ontslaat in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, gaat hij voorbij aan de verplichting die op hem rust om de waarheid te vertellen en zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en dat het aan hem is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstantie zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf rust en dat het de taak is van de asielaanvraag om de verschillende elementen van zijn aanvraag toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en dat het de taak is van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad is derhalve van oordeel dat de kritiek die verzoeker heeft op de bestreden beslissing waar hij stelt dat hij de indruk heeft mis begrepen te zijn, de bestreden beslissing volgens hem genomen is in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de zorgvuldigheidsplicht en er minstens sprake is van de schending van de materiële motiveringsplicht niet ernstig is vermits hij thans een ander vluchtrelaas en vervolgingsfeiten aanhaalt en uitdrukkelijk stelt dat hij aangeraden werd "*zijn problemen dikker in de verf te zetten*". De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker beweerde afkomstig te zijn uit Zabul en voorhiel daar geboren en getogen te zijn en slachtoffer werd van de Taliban die hem meenam naar een trainingskamp waaruit hij kon vluchten. Thans beweert hij al jaren in Kabul te wonen, te werken als automechanicien en is geen sprake meer van een trainingskamp. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bezwaarlijk rekening gaan houden met verklaringen die niet zijn afgelegd tijdens het gehoor en die pas in het verzoekschrift worden aangekaart. In de mate verzoekers raadsman ter terechtzitting stelt dat zij na het gehoor gevraagd hebben om de zaak te heropenen, dient te worden vastgesteld dat uit de toelichting van de raadsman blijkt dat hieromtrent een brief werd geschreven naar het BCHV en niet naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zodat deze instelling niets kan verweten worden.

2.3. In de mate verzoeker een poging onderneemt om een aantal vaststellingen in de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten met betrekking tot zijn kennis over Zabul, is de Raad van oordeel dat, vermits verzoeker thans voorhoudt dat hij al jaren in Kabul woont, van hem geen parate kennis kan worden verwacht met betrekking tot Zabul, al is dit merkwaardig aangezien hij beweert dat zijn moeder nog altijd in Zabul woonachtig is.

2.4. Dat de commissaris-generaal geen rekening zou gehouden hebben met verzoekers lage scholingsgraad, zijn leeftijd en psychologische stoornissen is evenmin ernstig vermits uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat het gehoor werd gestart met een uiteenzetting van de rol van iedere aanwezige persoon, vragen werden gesteld over verzoekers familie en de plaats waar hij zou hebben gewoond, zijn school aan bod kwam ("*Voor ik het land verliet, stopte ik met school. Ik ging naar de zevende klas*"), prominente figuren in Afghanistan en het favoriete vak in het lyceum "*geschiedenis van Afghanistan*" (gehoor, p. 5), zijn eigen asielaanvraag, en geografische kennis over zijn voorgehouden regio van herkomst. De vragen hebben betrekking op het dagdagelijkse leven van een jonge man "student" in

Afghanistan en uit niets blijkt dat verzoeker psychologische stoornissen zou hebben of dat dergelijke stoornissen de redenen zouden zijn waarom verzoeker er niet in slaagt de waarheid te vertellen. Dat verzoeker plots geen student meer blijkt te zijn in de nieuwe versie heeft alleen maar te maken met zijn eigen leugenachtige verklaringen.

2.5.1. Hoe dan ook, en daargelaten de vaststellingen dat verzoekers kennis over Afghanistan in het algemeen eveneens beneden alle peil is, wijst de Raad erop dat het niet volstaat te poneren dat verzoeker vervolging koestert in vluchtelingrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van vreemdelingenwet en dat hij voldoet aan het profiel om in aanmerking te komen voor vervolging door de Taliban omdat hij er van verdacht wordt samen gewerkt te hebben met buitenlandse overheden. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd. Hierbij volstaat het niet op algemene wijze te verwijzen naar de bestaande situatie in het land van herkomst.

2.5.2. De Raad leest in het verzoekschrift met betrekking tot de aangehaalde vrees dat een collega van verzoeker M. gedood zou zijn omdat de truck waaraan hij moest werken geïseerd werd door de Taliban en "*verzoeker niet langer (wilde) werken op dergelijke gevaarlijke plaatsen en in dergelijke gevaarlijke context*". Uit niets blijkt derhalve, voor zover al enig geloof kan worden gehecht aan het thans opgediste relaas vermits verzoekers verklaringen summier en vaag zijn en hij geen begin van bewijs indient van een eventuele tewerkstelling in Kabul gedurende een viertal jaren, dat in hoofde van verzoeker sprake zou zijn geweest van bedreiging of vervolging door de Taliban, of dat de Taliban op de hoogte zou zijn van zijn tewerkstelling en hem om die reden zou hebben geïseerd of bij terugkeer om die reden zou viseren. De Raad herhaalt dat een loutere verwijzing naar een rapport van UNHCR niet volstaat vermits verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, waar hij in gebreke blijft. Volgens verzoeker woonde hij reeds een viertal jaar in Kabul en werkte hij al die tijd als automecanicien in verschillende provincies. In de mate verzoeker zich onveilig zou gevoeld hebben bij deze job naar aanleiding van de moord op M. maakt hij niet duidelijk, gelet op de vaststelling dat hij geen gewag maakt van een persoonlijke vervolging door de Taliban of derden, waarom hij niet van werk kon veranderen.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen.

2.7. De Raad benadrukt te dezen dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak *Husseini tegen Zweden* (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM, *Salah Sheekh tegen Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini tegen Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaard daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker verklaart dat hij reeds jaren als alleenstaande jongen in Kabul woonde en werkte zodat niet kan worden ingezien, nu hij over twee maanden meerderjarig wordt, waarom hij niet meer terug zou kunnen keren naar Kabul of waarom hij thans plots geen vestigingsalternatief zou hebben in de stad waar hij al jaren woonde. De Raad wijst in dit verband op artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, waaruit volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. In de mate verzoeker betoogt dat hij twee stukken indient die aantonen dat zijn moeder in Qalat (Zabul) woont wijst de Raad erop dat dit niets wijzigt aan de vaststelling dat volgens verzoekers eigen verklaringen hij al jaren in Kabul woont en werkt en hij geen problemen in deze stad aannemelijk heeft gemaakt.

Wat de situatie in Zabul dan ook is, is verder niet relevant vermits in hoofde van verzoeker een reëel vestigingsalternatief is in de hoofdstad Kabul. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied of stad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoeker toont niet aan dat er in Kabul een gewapend conflict aan de gang is waar de mate van willekeurig geweld dermate is dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

2.8. De Raad ontwaart in het administratief dossier en het verzoekschrift geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft immers niet aangetoond dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Evenmin toont hij aan dat hij het risico loopt in Afghanistan een behandeling te ondergaan welke in strijd is met artikel 3 EVRM. Aangezien de wetgever zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet inspireerde op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86), kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat hij vreest dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, behandeling welke in strijd is met artikel 3 EVRM, om aan te tonen dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden. De Raad wijst in casu op de uitspraak van het EHRM waarin het hof oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. Sweden application no. 23505/09, 20 juli 2010)

2.9. De Raad ziet niet in waarom en in welke mate in casu het voordeel van de twijfel zou moeten worden toegekend. Verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en hij maakt evenmin aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar zijn beweerd land van herkomst vervolging dient te koesteren of een reëel risico zal lopen.

2.10. In de mate verzoeker zeer algemeen stelt dat rekening dient gehouden te worden met het feit dat hij minderjarig is herhaalt de Raad dat verzoeker als minderjarige de nodige bescherming heeft in België en dat dit los staat van zijn asielaanvraag en verzoeker evenmin zomaar kan poneren dat hij het slachtoffer is geworden van ernstige trauma's zonder dat dit wordt aangetoond of toegelicht.

2.11. Wat de aan het verzoekschrift toegevoegde documenten betreft, met name de kopie van de taskara van verzoekers moeder, een kopie van een "verklaring met stempel van de administratief van de plaatselijke diensten en een kopie van een "verklaring met stempel van het ministerie van binnenlandse zaken", wijst de Raad erop dat aan fotokopieën geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend nu deze gemakkelijk door het nodige knip- en plakwerk vervalst kunnen zijn en derhalve geen garantie bieden op het vlak van authenticiteit.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS